

ת"פ 36444/11/19 - מדינת ישראל, משטרת ישראל - תביעות מחוז י-ם נגד אמיר שמסנה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 36444-11-19 מדינת ישראל נ' שמסנה

לפני
בעניין:
כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאיר לוברבאום
משטרת ישראל - תביעות מחוז י-ם

המאשימה

נגד

אמיר שמסנה
ע"י ב"כ עו"ד עיסא מוחמדיה

הנאשם

גזר דין

(1) הנאשם הורשע ביום 14.11.2021, זאת לאחר הוכחות ושמיעת עדים, בביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 384 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"). לפי האישום, ביום 30.9.2018, הניח המתלונן מזוודה עמוסת בגדים ומיטלטלין עבור משפחתו, ליד דלת של מבנה מאוכלס ועזב אותה לתקופה קצרה. בתוך כך, הנאשם שנסע ברכבו בכביש שליד המבנה, הבחין במזוודה, עצר את הרכב, נטל אותה ממקומה, הכניסה לרכב והמשיך בנסיעתו.

(2) ביום 27.12.2021 התקיים דיון טיעונים לעונש.

(3) המאשימה טוענת, בין השאר, כי בגזירת הדין יש להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה. בפרט, העובדה לפיה דובר במזוודה עמוסת בגדים עבור בני משפחת המתלונן, במיוחד הקטינים, כל זאת ערב חג, על כל הקושי להשיג בגדים חלופיים ועוגמת הנפש שנגרמה להם עקב כך. על כן, יש לפסוק פיצוי שיהלום את נזקי המתלונן. המאשימה גורסת כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. המאשימה עותרת להשית על הנאשם מאסר מותנה, קנס בגובה 1,500 ₪ וכן פיצוי למתלונן בגובה 5,000 ₪.

(4) הנאשם לעומת זאת, טוען בין השאר, כי לא מדובר באירוע מתוכנן והוא לא פרץ לשום מקום. מדובר

באירוע שהוא ברף הנמוך ביותר מבחינת חומרה שאף אינו מצדיק הרשעה. לשיטתו, מדובר באירוע שניתן לומר לגביו שהמזוודה נתקלה בנאשם ולא להיפך. הנאשם נעדר עבר פלילי, מנהל אורח חיים נורמטיבי, עובד למחיתו במכונאות, אב לשני קטינים ומתגורר בדירה מושכרת. בנסיבות אלו, הוא עותר לביטול ההרשעה ולעניין רכיבי הענישה, הוא טוען כי אין כל בסיס לגובה הפיצוי למתלונן אליו עותרת המאשימה, מאחר וסכום זה לא הוכח. מדובר במזוודה משומשת שאינה עולה הרבה, וכי בשעתו, עת הסכימה המאשימה להסדר מותנה, הסכום שביקשה עמד על ₪ 600 בלבד.

דין והכרעה

(5) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". לצורך מילוי מלאכת גזירת הדין, נקבע בסעיף 40ג בחוק כלהלן:

"(א) בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט.

(ב) בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40יא, ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה"

(6) אשר לערך המוגן, כפי שנקבע לא אחת, הערך החברתי המוגן על-ידי האיסור שבעבירת הגניבה הוא, כידוע, שמירת זכות הבעלות והחזקה בנכס [ע"פ 7641/09 אברהם הירשזון נ' מדינת ישראל (4.7.2011)]. זכותו של אדם לקניינו אף מעוגנת בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. בעיני, זכותו של אדם להגנה ולשלמות מטלטליו היא גם חלק מהשמירה על ביטחונו האישי, במובן זה, ששמירה על המרחב האישי שלו כוללת בתוכה גם ההגנה על רכושו.

(7) אשר לנסיבות ביצוע העבירה, מדובר באירוע בודד, לא מתוכנן, אך הנאשם ביצע את המעשה בקלילות רבה, תוך פרק זמן קצר מאוד. כפי שניתן להתרשם מהתנהגותו, להבנתו, די בכך שלא היה אדם לצד המזוודה כדי להעניק לו את "הרשות" ליטול אותה. העובדה לפיה זו הייתה צמודה לצד דלת כניסה למבנה מאוכלס ולא זרוקה בפח אשפה או בין אשפה; העובדה לפיה לא מדובר במזוודה בלוויה או קרועה; העובדה לפיה מעל המזוודה הייתה מוצבת מצלמת אבטחה עבור אותו מבנה מאוכלס, ועוד נסיבות נוספות - כל אלו הן חסרות משמעות בעיני הנאשם. גישתו לפיה המזוודה "נתקלה" בו ולא להיפך, אין בידי לקבל. מגישה זו ניתן להתרשם כי הוא טרם הפנים את חומרת המעשה שלו. כעולה מגישתו, למעשה, כל מיטלטלין שנצפה במרחב הציבורי ללא בעליו לידו, ייחשב כהפקר, כעזוב או כאשפה וכי הרבים רשאים ליטול אותו ולנהוג בו מנהג בעלים. אין להשלים עם זאת ומכאן הצורך להבהיר את המובן מאליו.

(8) מדובר במזוודה עמוסה כמפורט בהכרעת הדין. טענת המאשימה בדבר עוגמת הנפש והטרדה שנגרמה למתלונן ומשפחתו היא מיוסדת. המזוודה נעלמה ערב החג עת עשה המתלונן ומשפחתו שכללה ארבעה קטינים, את דרכם להתארח אצל קרוביהם.

(9) לאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מנעד הענישה ביחס לעבירה דנן הוא רחב ונע בין ענישה הרתעתית-חינוכית שצופה את פני העתיד לבין מאסר למספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית [ראו והשוו: רע"פ 638/21 גיא דזנאשוילי נ' מדינת ישראל (16.2.2021); רע"פ 6365/13 יפים קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.2013); ת"פ (שלום - ים) 15346-05-20 מדינת ישראל נ' אמיר גאבר (10.10.2021)].

(10) אשר לנסיבות שאינן קשורות לעבירה, בעניינו של הנאשם, מדובר בהסתבכות ראשונה שלו עם החוק הפלילי. האירוע בו הורשע הוא בודד. הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי. הוא אב לשני ילדים קטינים ומתפרנס למחייתו מעבודה כשכיר.

(11) בהתחשב במכלול, הולם בעיני כי יש למקם את גזר הדין ברף התחתון של המתחם אשר הצבעתי עליו.

(12) עתירת הנאשם לביטול הרשעה: לפי ההלכה הפסוקה אי-הרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון - מקום בו ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם אשר נדרש להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם תיוותר הרשעתו על כנה; שנית - סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [רע"פ 547/21 יקטירינה סיטניק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.3.2021); רע"פ 6485/20 לישי ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.1.2021)]. הלכה זו - והידועה כהלכת כתב - מקורה פסק הדין בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997). כיום, מקור הסמכות קבוע בסעיף 192א בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 וגם בסעיף 71א(ב) בחוק העונשין. בכל אופן, דרך המלך היא כי יש להרשיע את מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. ביטול הרשעה אינו הכלל אלא החריג לו, למצער ביחס לבגירים [ע"פ 8169/20 חיים שלום נ' מדינת ישראל (26.8.2021), פסקה 2 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה, כבוד השופט נ' הנדל].

(13) לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים, אינני סבור כי נסיבות העניין מצדיקות את ביטול ההרשעה. הנאשם לא הצביע בצורה מפורטת ומשכנעת על נזק קונקרטי שייגרם לו אם תיוותר הרשעתו על כנה. בהקשר זה לא הוצג טיעון מפורט ומשכנע דיה ולא הונח תימוכין מניח את הדעת. בכך, לא מתקיים התנאי הראשון לפי הלכת כתב. בנוסף, הנאשם התמקד בקלות הערך של הגנבה אך לא בחומרת המעשה עצמו. נראה כי עודנו מתקשה להבין כי המעשה שביצע הוא מעשה גניבה ומכאן שאינו נוטל גם היום אחריות על מעשהו. מכל מקום, גם אם היה מקום לשקול את קיומו של התנאי השני, הרי בהעדר התנאי הראשון - העתירה נדחית.

תוצאה

(14)

לאחר כל האמור, משית בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) הנאשם ירצה חודש מאסר ככל שיעבור עבירת רכוש, תוך שלוש שנים מהיום.

(ב) הנאשם יפצה את המתלונן בסך 1,000 ₪ אשר יופקד בקופת בית המשפט, עד יום 23.3.2022.
באחריות המאשימה לעדכן את המתלונן (עד תביעה 1) ברכיב זה.

(ג) הנאשם יישא בקנס בסך 500 ₪ אשר ישולם עד יום 23.4.2022.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ב, 23 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.